

N:o 130.

Af Herr Per Östman: Om nedsättning i anslaget till slottsstaterna samt förminskning af vissa embets- och tjänstemäns löner och arfvoden m. m.

Om det å ena sidan medgifves, att Sveriges innebyggare genom fredens välsignelser, under en tidrymd, hvars motstycke historien icke har att uppvisa, gått framåt i vetenskaper och industriel utveckling, hvilka båda faktorer synas hafva verkat med en för ett halft sekel sedan icke anad kraft, och hvaröfver fosterlandsvännen känner sig manad, att älska den jord, som är hans vagga; måste man å andra sidan fråga: hvarifrån härleda sig ropen ljudande från alla samhällsklasser, som icke stå inom ringen af tjänstemanna-korpsen? hvarifrån orsaken, att många, med insigt och arbetsförmåga utrustade, medborgare lemna fäderneslandet och uppsöka ett nytt på andra sidan oceanen, medtagande icke sällan en från förfäderen ärfd förmögenhet? hvarifrån en mängd af brott mot eganderätten, utöfvade under behofvets mäktiga inflytande? och slutligen, hvaraf kommer det, att många ynglingar, tillhörande de arbetande klasserna, om än med knappa tillgångar, arbeta sig in på tjänstemannabanan, för att ej lika som deras anförvandter, genom arbete och försakelser af alla slag, draga sig fram, utan hopp om någon ljusare framtid?

På dessa frågor svara de närande klasserna enstämmigt: Vi äro för hårdt beskattade och mäga ej längre dragas med de stora och många utgifter, som blytungt hvila på våra skuldror, Staten medtager allt och vi måste nöja oss, äfven under de största ansträngningar, med knapp och dålig föda, under det att embets- och tjänstemännen framlefvä ett makligt och bekvämt lif, utan bekymmer om sin utkomst.

Men hvad gagnar att tala om missförhållanden, om man ej söker afhjelpa dem? Tiden synes nu vara inne, att folkrepresentationen anställer noggranna betraktelser öfver folkets ställning och hvarthän det kan leda, om

ej de skattdragandes bördor blifva lättade. Och då ostridigt är, att vår hofstat samt embets- och tjenstemännens löneförmåner äro högre uppdrifna än, att ett så folk- och penningefattigt land som Sverige kan mäta, att framgent underhålla staten, sådan den nu är, vågar jag vördsamt föreslå:

a. det Riksdagen ville nedsätta anslaget till slottsstaterna till 25 procent under hvad de för närvarande äro;

b. att löner och arfvoden till embets- och tjenstemän, som sammanlagdt uppgå till 6,000 R:dr och derutöfver, vid första tjensteombyte nedsättas till 20 procent under nu gällande stat; att de, som nu åtnjuta 4,000 R:dr eller derutöfver, vid första tjensteombyte nedsättas med 15 procent och de, som nu hafva 2,000 R:dr eller derutöfver, nedsättas vid första tjensteombyte till 10 procent under nu gällande stat;

c. att Riksdagen måtte hos Kongl. Maj:t i underdånighet anhålla, om en undersökning huruvida icke en del tjenstemän kunna undvaras och till nästa riksdag aflåta nådig Proposition i detta ämne.

Om remiss till Stats-Utskottet anhålles.

Stockholm den 24 Januari 1868.

P. Östman

från Wester-Norrlands län.